

Családban, közösségben töltött ünnep

Újságíróink mesélnek arról, hogyan töltik ők a karácsonyt

Szász Cs. Emese vallja: ott van a karácsony igazán, ahol gyerekek van

➔ Folytatás a III. oldalról

Gyerekszemekben ragyogó ünnep

Gyerekkoromban is, de felnőttként is a kedvenc ünnepem mindig a karácsony volt. Sokak szerint giccses, közhelyes, tele van kihívásokkal, hosszú előkészületekkel és hatalmas elvárásokkal – számomra akkor volt igazán szép, amikor én voltam kicsi, s azóta újra igazi, amikor már az én gyerekeim állják körül a karácsonyfát.

Az angyalt mindig olyan sejtelmesnek találtam, őt sosem lehet látni, nem úgy, mint a Mikulást, Télapót. A fehér szakállúról tudjuk, hallottuk, olvastuk, láttuk a tévében, hogy hol él, hogy érkezik, min közlekedik, mekkora a puttonya, milyen a köpenye, még azt is, hogy mit eszik és mit iszik, s bár a valóságban látott Mikulások sosem közelítik meg a játékfilmek vagy a képzeletünk lényeit, mégis sokkal kézzelfoghatóbb a Mikulás, mint az angyal. Az angyal – aki csak hozzánk jár. Hozzánk, erdélyi magyarokhoz. Talán ez a misztérium, az angyal misztériuma teszi igazán különlegessé számomra a karácsonyt, hiszen mellette még a Kisjézus születésére is könnyebb koncentrálni, mint a „popsztárnakszámító” Mikulás mellett. Emlékszem, mennyi titok és rejtély volt abban, hogy csempészi be az angyal a karácsonyfát a lakásba, hogyan tölti meg ajándékokkal az alját. Amikor 5 évesként „nagy babára” vágytam, akkor eldugta az angyal a babákat, de mi a testvéremmel rögtön észrevettük a fűtőtest mellé állított, majdnem velünk egyforma magasságú játékbabákat, és csak arra gondoltunk, hogyan is csempészte ezt a lakásba. Más ajándéokra nem is nagyon emlékszem a gyerekkoromból. A fára emlékszem, a titokra, a csodára s a fa körül elénekelt Mennyből az angyalra, valamint arra, amikor még többen ültünk a későbbi négyes helyett.

Felnőttként már jóval többet kapok a karácsony előtti lótas-futásból, a mindenki ajándéka beszerzésének felelőségéből, valahogy úgy érzem, hogy so-

sem tud elég tiszta lenni az otthonom, és sosem futja az időmből az ötfogásos karácsonyi menüsorra, s valakinek még mindig hiányzik valami apróság a fa alá. De talán nem ettől lesz különleges a karácsony.

Amióta gyerekeink vannak, nem kell magunkat megosztva családjaink különböző feléhez futkározni, mert a család jön hozzánk. Mert hisszük, hogy ott van a karácsony igazán, ahol gyerekek van. A gyerek tud igazán örülni a karácsonyfának, a fa alatt lévő meglepetéseknek, s annak a misztériumnak, aminek én is tudtam annak idején.

Emlékszem Zselyke lányom első karácsonyára. Ma már mindjárt 8 éves, de akkor, amikor még 1 éves sem volt, méretlenül boldog volt a karácsonyfától. Leszedte az összes gömböt, labdázott velük, kikövetelte nagyszülei minden figyelmét, és többször magára döntötte a kicsi karácsonyfát. Ahogy nőtt a lányzó, úgy kellett nőnie a fának is, ma

már a mennyezetig kell érnie, s bár az első években az angyal csempészte be a karácsonyfát a lakásunkba, ma már közösen díszítjük a gyerekekkel, s igazi apa-lánya program lett a favásár. Így az angyalnak is egyszerűbb, és a gyerekek is boldogan játsszák az angyalsegéd szerepét. A kicsi lányom, Csenge még nincs 3 éves, két karácsonya volt eddig, őt nem varázsolja el annyira a karácsonyfa, mint a nővérét, inkább a bulitól, az együttléttől „részegül meg” – ilyenkor csak táncol és futkos körbe a lakásban, mamától mamáig, apától anyáig és testvérig, hogy mindenkinek adjon egy ölelést.

Az idei advent sok szempontból más lett. Nem csak Jézus születésére várakozunk. Ahogy gyúlnak a gyertyák, fogy a viasz, úgy érezzük azt is, hogy egyre kevesebb az idő, egyre inkább közeleg az év vége, amely egy hosszú és fontos szakasz lezárása is egyben: ahogy búcsúzik a Hit-vallás rovat, úgy búcsúzik lassan az egész újság az olvasóitól, és búcsúznak a kollégák is egymástól. Én személyesen ezúttal szeretném, ha tovább tartana az advent és nem jönne el az a karácsony. De mivel ez úgysem lehetséges, hát inkább levelet írok az angyalnak. Azt kérem tőle, hogy az új élet az új kihívások mellett új örömeket tartogasson, de a régi barátokat is tartsa meg. Azt kérem tőle, hogy az újság hiányának fájó űrét töltsse be, s olyan új életet adjon, amely pótolni tudja ezt a veszteséget. S közben azt is kérem, hogy a veszteség miatti fájdalom mellett tudjunk koncentrálni karácsonykor a misztériumra, a karácsony lényegére és arra, hogy tényleg a gyermekszemekben ragyog ez az ünnep.

Minden, de nem családi

Gyerekkoromban leginkább a templomi ünnepség, a szomszédokkal közösen szervezett kántálások töltötték ki a ka-

rácsonyi ünnepeket. Emlékszem, sokszor látogattak meg minket a nagyobb unokatestvéreim, beszélgettek a szüleimmel, mi meg hallgatózhattunk. Persze vannak olyan emlékeim is, amikor csak mi négyen voltunk, a húgom és a szüleim, de alapvetően az ünnep közösségi volt.

Amióta felnőtt lettem és saját családom van, még inkább közösségi a karácsonyunk. Hiszen lelkesfeleség vagyok, és ez, különösen az ünnepek előtt, közben és után kitölti a hétköznapijaimat, de a hétvégéimet is. Adventben is sok mindenre kell odafigyelni, rengeteg az előkészület. Karácsony szombatján mi már kora reggeltől díszítjük a templomot, vágjuk a süteményeket, főzzük a teát és a meleg bort, hogy az esti ünnepi alkalomra minden kész legyen. Aztán miután lejár a valóságos és kátés gyermekek műsora és az ajándékozás, a gyülekezettel közösen kántálunk az udvaron, meleg bort és teát kortyolgatunk, bejglit majszolunk. Miután mindenki hazamegy, kezdődhet a családi karácsonyozás. A fa már feldíszítve áll, az ajándékok alá kerülnek, majd kibontódnak, és a Mennyből az angyalt is elénekeljük közösen. Késő este jutunk oda, hogy közösen vacsorázzunk. Karácsony első napján folytatódik az ünnep, úrvacsoraszombat van, családtagokat fogadunk vagy látogatunk. Harmadnapján a presbiterekkel szoktunk együtt vacsorázni, átnézzük az idei évben készült fotókat, és örvendünk, hogy együtt lehetünk.

Persze most is vannak a karácsonyi ünnepek alatt olyan percek, pillanatok, amikor csak mi négyen vagyunk, amikor a kis és a nagy kamasz fiaim lelkesen mesélnek valamit, együtt olvasunk a nagyszobában, vagy épp zserbót kóstolunk és kávét, kakaóst iszunk. De azért a felnőttkori karácsonyaim is alapvetően közösségek. És ez így természetes.

Ilyen Simon Virág ünnepe a közösségben

